

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **M. C.,**
nar.,
státní příslušnost Moldavská republika,

zastoupen advokátem JUDr. Matějem Šedivým,
sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1,

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2023, č. j. CPR-14636-3/ČJ-2023-930310-V233,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, č. j. KRPA-105370-13/ČJ-2023-000022-SV ze dne 23. 3. 2023, které bylo potvrzeno a kterým bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU v délce 1 rok.

Shodu s prvopisem potvrzuje T. V.

Počátek této doby byl stanoven od okamžiku, kdy žalobce vycestuje z území členských států EU. Současně podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena doba k vycestování do 20 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

2. Žalobce uvedl, že pokládá napadané rozhodnutí za nezákonné pro nepřiměřenost, konflikt s § 174a zákona, který spatřuje v chybném posouzení závažnosti vytýkaného právního jednání, kdy správní orgán dospěl k závěru, že je nezbytně nutné postihnout žalobce správním vyhoštěním na dobu 1 roku, přestože se dopustil protiprávního jednání v rozsahu od 28. 12. 2022 do 23. 3. 2023, tj. pouhých 85 dnů. V této souvislosti má žalobce za to, že závažnost posuzovaného jednání je určena nejen množstvím naplněných skutkových podstat § 119 zákona, nýbrž i délkou trvání protiprávního stavu, který v případě žalobce nebyl nikterak dramaticky dlouhý. Řešená protiprávnost je prvním pochybením, kterého se žalobce na území České republiky dopustil, ke kterému se při svém výsledku doznal a s policejním orgánem plně spolupracoval, je zapotřebí přihlídnout i k tomu, že předmětná protiprávnost nevznikla jako produkt neúcty k právnímu řádu České republiky, nýbrž z důvodu lidské chyby a následně trvala vinou tíživých okolností, kdy žalobce nevěděl jak řešit nastalou situaci. Útrapy žalobce neospravedlňují z projednávané protiprávnosti, avšak oslabují společenskou nebezpečnost jednání, žalobce má za to, že je možné působit na jeho osobu i mírnějším a výchovnějším způsobem. Žalobce si uvědomuje, že se dopustil protiprávnosti, avšak nedomnívá se, že by jeho intenzita naplňovala kritéria pro uložení správního vyhoštění v rozsahu dvou let, napadané rozhodnutí pokládá za porušující § 174a zákona, bylo možné uplatnit § 50a zákona, žalobce vyjádřil úmysl vycestovat do domovského státu.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Správní vyhoštění v uložené délce dle žalovaného odpovídá praxi v obdobných případech. Žalovaný se neztotožnil s odůvodněním žaloby, že žalobcovo jednání vyplynulo z jeho tíživé situace a uvedl, že neoprávněný pobyt žalobce byl zjištěn pobytovou kontrolou, kdy žalobce nedisponoval žádným oprávněním k pobytu ani výkonu zaměstnání na území ČR. Žalovaný doplnil, že při výsledku žalobce sdělil, že na území ČR vyčkával na vyplacení výplaty, byl si vědom toho, že prodlužuje svůj neoprávněný pobyt. Tvrze skutečnosti ve prospěch žalobce nemohou převážit nad okolnostmi přitěžujícími. Dle žalovaného bylo řešení pobytu žalobce provedeno adekvátně.
4. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
5. Dle úředního záznamu ze dne 23. 3. 2023 byla dne 22. 3. 2023 provedena pobytová kontrola žalobce, v rámci které bylo zjištěno, že má žalobce v cestovním dokladu vytištěno vstupní razítko do schengenského prostoru ze dne 29. 9. 2022, další razítko zde není. Žalobce nepředložil žádné povolení k pobytu.
6. Při výsledku žalobce sdělil, že je svobodný a bezdětný, celá jeho rodina žije v Moldavsku. Pochází z bezpečné oblasti, proto se také vrací do Moldavska. S ničím se neléčí. Naposledy z Moldavska vycestoval dne 29. 9. 2022, kdy přijel i do ČR. Přijel za prací a výdělkem. Nemá žádné pracovní povolení, pracuje na stavbách. Přicestoval na moldavský biometrický doklad, je si vědom skutečnosti, že překročil délku možného pobytu, čekal, až dostane výplatu. O azyl nežádal. V ČR nemá žádné rodinné příslušníky, všichni žijí v Moldavsku, je s nimi v kontaktu. V ČR bydlí na různých adresách podle toho, kde je zrovna práce. Není nikde oficiálně přihlášen. Do Moldávie se má kam vrátit, pouze tam

není práce. Peníze na vycestování má, překážka vycestování mu není známa, vycestuje ihned, jak dostane výplatu. K ČR ani EU nemá žádné vazby.

7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
8. Soud při svém rozhodování vyšel z uvedených právních předpisů:
9. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců ve znění do 30. 6. 2023 *police vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, pobýval-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
10. Dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců ve znění do 30. 6. 2023 *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
11. Dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění do 30. 6. 2023 *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
12. Dle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění do 30. 6. 2023 *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí.*
13. Námitku ohledně nepřiměřenosti uložené délky správního vyhoštění vzhledem k délce neoprávněného pobytu žalobce soud důvodnou neshledal. K tomu soud úvodem poznamenává, že žaloba obsahuje ohledně délky správního vyhoštění dva různé údaje – jeden rok a dva roky, přičemž žalobci bylo uloženo správní vyhoštění s délkou zákazu vstupu na území členských států EU v délce jeden rok, tedy pouze toto je správný údaj. Žaloba obsahuje taktéž chybně vymezené období žalobcova neoprávněného pobytu (28. 12. 2022 – 23. 3. 2023), kdy však ten byl vymezen toliko do 22. 3. 2023.
14. Je na uvážení správního orgánu, jak dlouho dobu s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 41, uvedl, že: „Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s

Shodu s prvopisem potvrzuje T. V.

pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003 - 38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážení soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002 - 46).“ V daném případě bylo možné uložit žalobci podle zákona zákaz vstupu na území členských států EU v délce až 5 let, žalobci bylo uloženo správní vyhoštění se zákazem vstupu 1 rok. Správními orgány byly řádně zohledněny skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce.

15. V dané věci byla délka neoprávněného pobytu žalobce na území ČR správními orgány stanovena od 28. 12. 2022 do 22. 3. 2023 (datum kontroly). Správní orgán I. st. k tomu doplnil, že žalobce přicestoval do ČR dne 29. 9. 2022 na biometrický doklad, což potvrdil i sám žalobce při výslechu. Délku zákazu vstupu 1 rok stanovil správní orgán I. st. na základě délky a závažnosti protiprávního jednání žalobce. Jako polehčující okolnosti byla zohledněna spolupráce žalobce se správním orgánem I. st. a tvrzení o tom, že dobrovolně vycestuje zpět do Moldavska. Jako přítěžující okolnost bylo zohledněno, že nemá žalobce v ČR povolen pobyt, není zdravotně pojištěn, jeho pobyt byl zjištěn až policejní hlídkou.
16. Žalovaný v napadeném rozhodnutí shrnul, že žalobce pobýval na území neoprávněně od 28. 12. 2022 do 22. 3. 2023. Uložená délka vyhoštění dle něj odpovídá praxi v obdobných případech. Dle žalovaného bylo ze strany správního orgánu I. st. přihlédnuto ke všem relevantním skutečnostem, tj. neoprávněný pobyt od 28. 12. 2022 do 22. 3. 2023, kdy se jednalo o neoprávněný pobyt vědomý, který byl odhalen až činností Policie ČR, žalobce nedisponoval zdravotním pojištěním. Žalovaný rovněž zmínil, že žalobce sdělil, že do ČR přicestoval za účelem výdělků, aniž by k tomuto účelu disponoval příslušným oprávněním. Žalovaný se neztotožnil s názorem žalobce, že se v případě jeho jednání jednalo o ojedinělý exces.
17. K tomu soud uvádí, že žalobce se nesporně v uvedeném termínu na území ČR nacházel neoprávněně, naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud bylo žalobci uloženo správní vyhoštění. Soud se neztotožňuje s argumentací žalobce, že by délka neoprávněného pobytu v délce 85 dní představovala toliko krátký nevýznamný pobyt. K tomu považuje soud dále za relevantní skutečnost, na kterou upozornil žalovaný, a sice že žalobcův neoprávněný pobyt byl zjištěn v rámci pobytové kontroly, tj. žalobce sám jej nijak neřešil. Tedy se lze domnívat, že v případě, že by pobyt zjištěn nebyl, by žalobce na území ČR pobýval i nadále, kdy žalobce nekonkretizoval datum plánovaného odjezdu. K tomu pouze sdělil, že důvodem prodlužování neoprávněného pobytu v ČR (kterého si byl plně vědom) bylo čekání na výplatu z pracovní činnosti, kterou zde vykonával bez jakéhokoli povolení. Žalobcem v žalobě poukazované tíživé okolnosti, které měly být důvodem jeho neoprávněného pobytu, nemohou na závěrech žalovaného ničeho změnit. Aniž by soud případnou tíživou situaci žalobce rozporoval, bylo na žalobci, aby si pro pobyt a výkon práce v ČR vyřídil příslušná povolení a postupoval v souladu s právními předpisy.
18. Co se týče přiměřenosti uloženého správního vyhoštění, správní orgán I. st. ve svém rozhodnutí konstatoval, že délku jednoho roku zvolil z důvodu délky a závažnosti neoprávněného pobytu žalobce na území ČR. Správní orgán I. st. zohlednil kritéria dle § 174a zákona o pobytu cizinců a zabýval se rovněž možnou existencí překážek vycestování žalobce. Jednotlivé polehčující a přítěžující okolnosti byly správním orgánem I. st. uvedeny na straně 3 rozhodnutí, kde se zabýval odůvodněním délky zákazu, kdy poté

Shodu s prvopisem potvrzuje T. V.

znovu délku zákazu vysvětloval na straně 5 rozhodnutí, kde jednotlivé polehčující a přitěžující okolnosti již neuvedl. Přestože by bylo vhodnější, aby správní orgán vysvětlil důvody stanovené délky pouze na jednom místě v rozhodnutí, nebo aby je případně uvedl na vícero místech shodně, neměl tento postup správního orgánu I. st. na výsledné rozhodnutí jakýkoli vliv, byly zohledněny všechny zjištěné skutečnosti. Žalovaný doplnil, že zjištěné polehčující okolnosti nemohou v případě žalobce převážit nad okolnostmi přitěžujícími. Lze dodat, že jednoroční délka zákazu je zcela přiměřená všem zjištěným skutečnostem, a to zejména délce neoprávněného pobytu v délce téměř tří měsíců bez toho, aby jej žalobce jakkoli aktivně řešil.

19. Soud neshledal důvodnou ani námitku ohledně nedostatečného zdůvodnění přiměřenosti dopadů rozhodnutí, pokud jde o skutečnosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců.
20. Podle ustanovení § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění do 30. 6. 2023 *správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.* Správnímu orgánu ani žalovanému nelze žádná zásadní pochybení vytknout. Správní orgán I. stupně i žalovaný se zabývali posouzením skutečnosti, zda by mohlo dojít uložením správního vyhoštění k nepřiměřenému zásahu do rodinného či soukromého života žalobce zcela dostatečně.
21. Správní orgán I. st. konstatoval, že žalobce je svobodný a bezdětný, žil v Moldavsku spolu se svou rodinou v rodinném domě. Svůj neoprávněný pobyt žalobce nijak neřešil. Žalobce není ve věku seniora, jeho zdravotní stav je dobrý. Nebyly zjištěny žádné relevantní vazby k ČR či EU. Žalovaný pochybení správního orgánu I. st. nenalezl a neshledal jej ani soud. Správními orgány bylo vycházeno z žalobcem tvrzených a zjištěných skutečností, kdy je nesporné, že žalobce má veškerou rodinu v Moldávii, je zdravý, nesdělil žádný důvod, proč by se nemohl k rodině opět vrátit vyjma tvrzeného vyčkávání na finanční prostředky z pracovní činnosti. Nebyla tvrzena žádná relevantní překážka vycestování, v případě žalobce nejsou dány žádné specifické okolnosti.
22. Soud neposoudil jako důvodnou ani námitku žalobce, že mu měla být uložena toliko povinnost k opuštění území podle § 50a zákona o pobytu cizinců. Jak soud již uvedl, žalobcův neoprávněný pobyt na území ČR trval od 28. 12. 2022 do 22. 3. 2023, kdy i s přihlédnutím k dalším okolnostem případu byly u žalobce jednoznačně naplněny podmínky pro uložení správního vyhoštění, což správní orgány jednoznačně vyložily. Nebyl zde důvod postupovat mírnějším způsobem.
23. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žalobních námitky důvodné, a proto žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
24. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje T. V.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 11. 7. 2023

Mgr. Kamil Tojner v. r.

soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje T. V.